

BIBLIKUS GYÜLEKEZET VEZETÉS VÉNEK ÁLTAL

**A Vének általi vezetés helyreállítása a Gyülekezetben
az őket megillető helyre a Biblia igazsága szerint**

Írta: Alexander Strauch

A szerzőről:

Alexander Strauch feleségével és négy gyermekével a Colorado állambeli Littleton-ban él. A következő könyvek szerzője: Diakónus az Új Testamentum szerint, A könyörületesség és a vendéglátás parancsa szerinti szolgálat a gyülekezetben, A. Strauch tanító és az egyik vén a Littleton-I Biblia Imaházban az elmúlt 25 év során.

Ez a könyvecske egy kivonat *A. Strauch. Vének általi Bibliikus Gyülekezetvezetés: Sürgős hívás a vének általi bibliikus gyülekezetvezetés helyreállítására* című könyvéből.

A PROBLÉMA

Egy egyházi zenei koncerten vettem részt, és közben betekintést (látást) kaptam az egyház felépítéséről is. Amikor beléptem a templom előcsarnokába, ahol a koncertet tartották azonnal észrevettem a főpásztor és az ő munkatársaink neveit és fényképeit elrendezve piramis formában egy beüvegezett tokban. A főpásztor fényképe volt legfelül, az ő három segédpásztorának fényképe alatta és a többiek fényképe mind a piramis alsó szintjén. Ahogyan sétáltam tovább az épület oldalhajójában láttam más beüvegezett dobozokat is, amelyek a gyülekezet véneinek neveit és fényképeit tartalmazták. Abban a pillanatban azt gondoltam, *Micsoda nagyszerű ábrázolása annak, ahogyan a gyülekezet vénei földre vannak tolvá a gyülekezetben alig látható helyre!* Ez meglehetősen eltér a vének általi vezetésnek az Újszövetségben látható mintájától.

Első találkozásom gyülekezeti vénekkel akkor történt, amikor fiatalként a konfirmációra készültem. A konfirmációt előkészítő tanfolyam során, elmondtam a szolgálónak a Krisztushoz való megtérésemet, ami az előző évben történt egy Biblia-i táborban. Ő olyan érdeklődést mutatott az én fiatalos Krisztusról szóló bizonyosságom iránt, hogy megkért arra, hogy osszam meg a megtérésem történetét a gyülekezeti vénekkel. Így találkoztam a vénekkel és elmondtam nekik az új kapcsolatomat Jézus Krisztussal. Ültek és teljesen szótlanul figyeltek. El voltam szomorodva reagálásuktól, mert nem értették, amit mondtam.

A másik találkozásom gyülekezeti vénekkel viszont teljesen más volt. Miközben az otthonomtól távol -kollégiumban- töltöttem az időmet meghívtak egy gyülekezetbe, akik tanítanak az igazi vének általi vezetésről és alkalmazzák is azt a gyakorlatban. A vének komolyan vették az Újszövetségi parancsolatot, hogy a vének feleljenek meg a biblikus alapelveknek és ténylegesen pásztorolják Isten nyáját. Ők egy erőteljes és határozott vezetést, szeretetteljes pásztorlást és fegyelmet, alapos Biblia tanítást valósítottak meg és alázatos, odaadó példák voltak a keresztyén életben. Ennek eredményeként magas megbecsülést élveztek a gyülekezetben. Ezeknek az embereknek az inspiráló példája keltette fel az első érdeklődésemet a vének általi gyülekezetvezetés iránt.

Később, a szemináriumi tanulmányaim során, a vének általi vezetés iránti növekvő érdeklődésem határozott kiállásra változott. A gyülekezet-politikáról szóló előadások során az előadók makacsul ellenáltak bármilyen vének általi gyülekezetvezetési elképzelésnek. Megkérdeztem a professzort, "De mit kezd a Bibliának azokkal az igeszakaszaival, amelyek a vénekről szólnak?"

Ő gyorsan reagált rá: "A vénekről szóló igeszakaszok nem jelentenek semmit!"

Csak gondoltam, de nem volt hozzá bátorságom, hogy nyilvánosan is kifejezzem; *Igen, nem jelentenek semmit? És az Ön nem létező igeszakaszai a papságról?* Ez és más hasonló tapasztalatok táplálták, gerjesztették egyre növekvő meggyőződésemet, hogy a vének általi vezetés egy alapvető bibliai tanítás, amit a legtöbb gyülekezet mellőz vagy félreértett.

Több évvel később, egy igehirdetés sorozatra készültem gyülekezet témában. Amikor a vének általi vezetéshez jutottam sokkolt az a felfedezés, hogy egyetlen könyvet sem találtam ebben a témában. Volt néhány könyvecske, újságcikk és néhány fejezet egy könyvön belül, de nem voltak magyarázó jellegű írások. A magyarázatnak ez a hiánya nehezen volt hihető, különösen, amikor a véneknek, mint gyülekezetvezetőknek elsődleges szerepére gondolok az első gyülekezetekben, mert számos igeszakasz

foglalkozik a Szentírásban a vének szerepével. Ez ébresztett bennem vágyat, hogy a vének általi vezetésről könyvet írjak.

Nem hiszem, hogy a Szentírás bármelyik tantételét el kellene hanyagolni vagy mellőzni. Mégis pontosan ez történt, amit sok gyülekezet tett a vének általi biblikus gyülekezetvezetés tanával. Jóllehet sok gyülekezet állítja, hogy alkalmazzák a vének általi vezetést, valójában a vének szerepe lecsökkent; a gyülekezetben világi laikus embereknek gondolják őket, vagy gyülekezet vezetőségi tagoknak, ami alapvetően ellentétben áll az Újszövetségben látható pásztorló vének mintájával. Jóllehet a gyülekezetekben vannak vének, de ők valójában nem biblikus vének.

Jóllehet a világon gyülekezetek ezrei gyakorolják a vének általi vezetés valamilyen formáját, mert úgy gondolják a Biblia tanítja ezt. Szerencsétlen dolog, és a vének általi vezetés szószólóinak szörnyű mulasztása, hogy nincs ebben a témában értelmes, magyarázattal rendelkező tanítás. Sok zavar és nem biblikus gondolkodás veszi körül ezt a témát a legtöbb vének által vezetett gyülekezetben. Állandó, bénító félreértések vannak a vének általi vezetéssel kapcsolatban, ami akadályozza a gyülekezeteket a hiteles vének általi vezetés megvalósításában. Ez a téma nagyon fontos a helyi gyülekezetek számára, hogy megszüntessék a zavart és a hibákat.

Ennek a zavarnak a kiküszöbölésére írtam meg a *Vének általi biblikus vezetőség* (Sürgős hívás a vének általi vezetés biblikus helyreállítására) című könyvecskét, ami a hasonló című könyv egy rövidített kivonata. Ez a könyvecske elsődlegesen azoknak a gyülekezeteknek van szánva, akik a gyakorlatban működtetik a vének általi vezetést, de hibásan értelmezik annak a valódi bibliai jellemzőit és a megbízatást. Ez a könyvecske röviden összefoglalja a *Vének általi biblikus vezetést*. Remélhetőleg felkelti a vágyát, hogy elolvassa a teljes könyvet, de a fontosabb az, hogy arra fogja ösztönözni, hogy tanulmányozza tovább a vének általi vezetésről szóló bibliai tanítást. Nem kétség, a fontos igazságok, még felfedezésre várnak.

A VÉNEK ÁLTALI VEZETÉS MEGHATÁROZÁSA

A vének általi biblikus vezetésről szóló minden Újszövetségi tanítás ellenére súlyos félreértések vannak ezen a területen. Még azok a gyülekezetek is, akik azt állítják, hogy többszemélyes vének általi vezetéssel rendelkeznek olyan módon átértelmezték a vének általi vezetést, hogy annak eredeti célja és nemes tartalma a gyakorlatban háttérbe szorul, a kinevezett pásztor és közvetlen munkatársai miatt. Tisztázva a vének általi vezetést a korabeli gyülekezetek gyakorlata fényében, a következő öt lényeges jellemzőjét lehet meghatározni az Újszövetségi gyülekezetek vének általi vezetésének:

- pásztorló vezetőség,
- kollektív vezetőség,
- férfi vezetőség,
- minősített vezetőség,
- szolgáló vezetőség.

Pásztorló vezetőség

Amikor a legtöbb keresztyén gyülekezeti vénekről hall, egy hivatalos gyülekezet vezetői testületre gondolnak, laikus hivatalnokokra, fontos emberekre a gyülekezeten belül vagy a pásztor tanácsadóira. Úgy gondolnak a vénekre, mint operatív vezetőkre, pénzügyi hivatalnokokra, pénz - és egyéb erőforrások előteremtőire vagy ügyintézőkre. Az ilyen típusú véneket én "Irányító véneknek" hívom. Az emberek nem várják el az "irányító vének"-től, hogy tanítsák az Igét vagy be legyenek vonva az emberek életének pásztorlásába. Victor A. Constien, egy lutheránus hivatalnok a "*Gondoskodó vének*" című könyv szerzője, népszerűvé vált látását úgy illusztrálta a vének szerepével kapcsolatban, hogy ezt írta: "Egy gyülekezet irányító véneinek tagjai nem segéd-pásztorok. Ők *segítik/támogatják* az ő pásztorukat . . ." "…vének támogatásukkal segítik és stabilizálják a gyülekezet szolgáló csapatának munkáját."

Ez a látás határozottan ellentmond az Újszövetségi Szentírásnak. Nem szükséges, hogy valaki görögül olvasson vagy szakmailag jól képzett legyen teológiailag, hogy megértse azt, hogy jelen korunk - vének általi - gyülekezet vezetési koncepciója kibékíthetetlen ellentétben áll az Újszövetségnek a vének általi vezetésről szóló meghatározásával. Az Újszövetség szerint a gyülekezetet vének vezetik, akik tanítanak és hirdetik az Igét, megvédik a gyülekezetet a hamis tanítóktól, bátorítják és intik a szenteket egészséges tanítással, meglátogatják a betegeket, imádkoznak értük és megítélik a tanításokat. A Biblia szóhasználata szerint a vének pásztorolnak, felügyelnek, vezetnek és gondoskodnak a helyi gyülekezetről.

Ezért, amikor Pál és Péter félreérthetetlenül figyelmeztette a véneket, hogy tegyék az ő dolgukat, ők mindketten használták a pásztorlás képét. ***Vegyük észre, hogy ez a két nagy apostol a helyi gyülekezet pásztorlásának feladatát nem más csoporthoz vagy egyetlen személyhez rendeli, hanem a vénekhez.*** Pál emlékezteti az ázsiai véneket, hogy Isten (a Szent Szellem) helyezte őket el a nyájban, mint felügyelőket azzal a szándékkal, hogy pásztorolják Isten gyülekezetét (Csel. 20:28). **Péter figyelmeztette a véneket, hogy mindannyian pásztorolják a nyáját (1 Péter 5:2).** Nekünk szintén a korabeli apostolok szemszögéből kell néznünk a keresztyén véneket, akiknek elsődlegesen a nyáját kell pásztorolni. Ők nem egy végrehajtó testület, vagy egy pásztor segítői voltak.

Ha meg akarjuk érteni a keresztyén véneket és az ő munkájukat, meg kell érteni a pásztorlás bibliai képét. A nyáj őrzőiként, a bibliai véneknek védeni, táplálni és vezetni kell a nyáját, és megfelelni a nyáj sokirányú gyakorlati szükségének. Ezt a négy pásztorlási kategóriát használva, engedjék meg, hogy röviden megnézzük a következő példákat, amelyek az Újszövetség alapján bátorítanak és tanítanak a vének pásztorlásával kapcsolatban.

A nyáj megvédése:

Az Újszövetségi vének munkájának fő része, hogy megvédjék a helyi gyülekezetet a hamis tanítóktól. Amikor Pál elhagyta Kis-Ázsiát, magához kérte az efézusi gyülekezet véneit, hogy egy végső bátorítást adjon nekik. Pál üzenetének lényege ez: „*védjétek meg a nyáját, mert farkasok jönnek*“. Máltáról elküldött Efézusba és magához hívatta a gyülekezet véneit . . . "**Őrizzétek meg magatokat és az egész nyáját, amelyben a Szent Szellem titeket felvigyázókká tett, hogy pásztoroljátok Isten gyülekezetét, amelyet saját**

vérén szerzett. Tudom, hogy eltávozásom után kegyetlen farkasok jönnek közétek, nem kímélve a nyáját; és ti közületek is támadnak férfiak, és hamis dolgokat beszélnek, hogy maguk után vonják a tanítványokat. Ezért legyetek éberek. (Csel 20:17,28-31a;).

Egy minősített vének általi vezetés esetén Pál szerint szükséges, hogy egy gyakorló vén elegendő ismerettel rendelkezzen a Bibliából, hogy képes legyen megcáfolni a hamis tanítókat:

„Ez okból hagyjalak téged Krétán, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe és **rendelj minden városban véneket**, amint néked megparancsoltam, nevezetesen, ha valaki feddhetetlen . . . a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy *inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket*. (Titus 1:5,6a,9;).

A vének jeruzsálemben találkoztak az apostolokkal, hogy együtt ítéljék meg a tanításbeli hibákat: "És az apostolok és a vének összejöttek, hogy megvizsgálják ezeket a (tanításbeli) dolgokat" (Csel 15:6). Hasonlóan az apostolokhoz, a jeruzsálemi véneknek kellett, hogy ismerjék az Írásokat, hogy meg tudják védeni a nyáját a hamis tanítóktól.

A nyáj táplálása:

Eltérően a modern gyülekezetek döntéshozó testületét képező vénektől, minden Újszövetségi gyülekezeti vénnel szemben elvárás volt, hogy "képes legyen tanítani" (1 Tim. 3:2). Figyeljük meg a vének minősítését Pálnak Tituszhoz írt levelében; Pál azt állítja, "A vének kell, hogy tudomány szerint való igaz beszédhez tartsák magukat, hogy *inthessenek az egészséges tudománnyal és meggyőzhessék az ellenkezőket*." (Titus 1:9). Egy különösen fontos ige, amit Pál ír a vénekre vonatkozóan, akik az igehirdetésben és a tanításban munkálkodnak, rászolgálnak a helyi gyülekezet pénzbeli támogatására:

„A jól "forgolódó" vének kettős tisztességre méltassanak, elsősorban azok, akik az *igehirdetésben és a tanításban kitartóan munkálkodnak*." Az Írás mondja, "A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját", és "Méltó a munkás a maga bérére" (1 Tim. 5:17,18;).

Pál emlékezteti az efézusi véneket, hogy ő Isten teljes akaratára tanította őket és a gyülekezetet. „Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek Istennek teljes akaratát.” (Csel 20:27). Most itt van az ideje annak, hogy a vének ugyanezt tegyék. A pásztorlási feladatuk része, hogy lássák, hogyan kell táplálni a nyáját Isten Igéjével.

A nyáj vezetése:

A bibliai nyelvben pásztorolni egy nemzetet vagy emberek bármely csoportját azt jelenti, hogy vezetni vagy kormányozni (2 Sám. 5:2; Ps. 78:71, 72). A Csel 20 és 1 Péter 5 szerint a vének kell, hogy pásztorolják Isten gyülekezetét. Egy helyi gyülekezetet pásztorolni más oldalról azt jelenti vezetni a gyülekezetet. Az efézusi gyülekezetnek Pál azt írja: "A jól "forgolódó" vének kettős tisztességben részesüljen" (1 Tim. 5:17a). A véneknek kell vezetni, irányítani, kormányozni, igazgatni és felügyelni Isten nyáját.

A Titus 1:7-ben, Pál azt bizonygatja, hogy egy leendő vén legyen erkölcsileg és szellemileg feddhetetlen, mert ő "Istentől rendelt gondviselő". Egy gondviselő "a háztartás irányítója (intézője, tisztartója)", aki hivatalos felelősséggel szolgál létesítmények és pénzügyek felett. A vének Isten háztartásának, a helyi gyülekezetnek a tisztartói (intézői).

Más helyen a véneket "felvigyázók"-nak hívja", ami kifejezi, hogy ők tartják szemmel és igazgatják a gyülekezetet. Péter a "felvigyázó" szót használja, amikor a véneket figyelmezteti: "Ezért felhívom a közöttetek lévő vének figyelmét . . . pásztoroljátok Istennek közöttetek lévő nyáját" (1 Péter 5:1a,2a). Itt Péter a pásztorlás és a felügyelet (felvigyázás) koncepcióját kombinálja, amikor figyelmezteti őket, hogy tegyék a kötelességüket. A jövőben beszélhetünk a vének átfogó tevékenységéről, mint a helyi gyülekezet tényleges pásztorló felügyeletéről.

Segíteni a nyáj sokféle gyakorlati szükségét betölteni:

A vének felelősséget hordoznak a táplálásért, a nyáj sokféle gyakorlati szükségének betöltéséért. Például Jakab útmutatást ad a nyáj beteg tagjainak, hogy hívják magukhoz a gyülekezet véneit: "Beteg-e valaki közöttetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, megkenvén őt olajjal az Úr Jézus nevében." (Jakab 5:14). Pál figyelmezteti az efézusi véneket, hogy gondoskodjanak a gyengékről és a nyáj szükségéről: „*Teljes egészségben megmutattam nektek keményen munkálkodva mimódon kell segíteni a gyengéket* és emlékezzetek az Úr Jézus szavaira, hogy Ő maga mondta, 'Jobb adni, mint kapni'“ (Csel 20:35;).

Mint a nyáj pásztorainak a véneknél képesnek kell lenni arra, hogy megfeleljenek a nyáj szükségleteinek. Ez a felelősség magába foglalja: a betegeket meglátogatni, vigasztalni, erősíteni a gyengéket, imádkozni az egész nyájért; az új tagokat meglátogatni, tanácsolni a házasulandókat, házasokat és elváltakat, irányítani a gyülekezet belső életének sok-sok dolgát nap mint nap.

Kemény munka és önfeláldozás:

Ha a vénekre úgy tekintenek a gyülekezetben, mint egy státuszra vagy vezetői pozícióra, arra nagyon sok jelentkező akad. Ha úgy tekintünk rá, mint pásztorlási munkára néhány ember gyorsan fut, hogy jelentkezzen. Az egyik ok, ami miatt olyan kevés pásztorló vén van, vagy jó vének által vezetett gyülekezet, mert általánosságban mondván az emberek szellemileg lusták. Ez a fő oka, hogy a legtöbb gyülekezet sohasem hoz létre biblikus vének általi vezetést. **Az emberek több, mint készségesek, átengedik valaki másnak a szellemi felelősséget**, úgymint a családban feleség, de a papok és a képzett gyülekezeti szolgálók is a gyülekezetben.

A vének általi biblikus vezetés, akárhogyan is, de a megszokott keresztyén atmoszférában nem működik. **Nem lehet biblikus - véneken alapuló - vezetés a gyülekezetben, ha ott nem biblikus keresztyének vannak. Ahhoz, hogy a biblikus vének általi vezetés hatékonyan működjön, olyan emberekre van szükség, akik szilárdan elkötelezték az életüket a tanítványság elvének megfelelően.** A biblikus vének általi vezetőség olyan embereket igényel, akik először Isten országát és az Ő igazságát keresik (Máté 6:33). Embereket, akik odaszánják magukat, mint élő és szent áldozatot Istennek és **magukra úgy tekintenek, mint az Úr Jézus Krisztus szolgálóira** (Róma 12:1,2). Embereket, akik szeretik Jézus Krisztust mindenek felett. Embereket, akik képzik magukat és **feláldozzák magukat. Embereket, akik felveszik a keresztet, hogy kedves áldozatok legyenek Krisztus számára.**

Néhány ember azt mondja: "Nem várhatjuk el világi emberektől, hogy gondot viseljenek családjukra, dolgozzanak minden nap egy munkahelyen és ezeken túlmenően még pásztoroljanak egy gyülekezetet is". Ez az állítás egyszerűen nem igaz. Sok embernek van családja, dolgozik és jelentős mennyiségű időt tölt közösségi elfoglaltsággal: klubok, testedzés és/vagy vallásos szervezetek. Nagy világi mozgalmak kultusza épül ki a tagjaik rendelkezésre álló szabad ideje és erőfeszítései miatt. Mi Biblia-hívő keresztyének egy kényelmes, lágy "fizetünk azért, hogy más elvégezze" keresztyének csoportja vagyunk. Pozitív meglepetés számunkra, hogy sok ember meg tud valósítani dolgokat, amikor motiváltak abban, hogy dolgozzanak egy cél érdekében, amit szívesen tesznek. Láttam például embereket házakat építeni és felújítani szabad idejükben. Láttam olyan embereket is, akik képezték magukat, hogy nagyon magas bibliai ismeretre tegyenek szert.

A valódi probléma nem az emberek korlátozott ideje és energiája, hanem téves elképzelések a munkáról, a keresztyén életről, az élet fontos dolgairól és – történetesen – a keresztyén szolgálatról. Az efézusi véneknek mondja Pál: "Ti magatok is tudjátok, hogy ezek a kezek munkálkodtak a sajátmagam és azok szükségének betöltésére, akik velem voltak. Teljes egészében megmutattam nektek keményen munkálkodva mimódon kell nektek segíteni a gyengéket és emlékeztetek az Úr Jézus szavaira, hogy Ő maga mondta, 'Jobb adni, mint kapni' (Csel 20:34-35.). Hogyan tudnak emberek pásztorolni gyülekezetet és azon felül fenntartani egy Isten szerint való családi életet és dolgozni egy munkahelyen? Odaszánással, önképzéssel, hittel, kitartással, kemény munkával és a Szent Szellem ereje által. R. Paul Stevens, szerző és tanácsadó a Vancouver-i British Columbia Regent College-nál, jó irányba bátorít minket, amikor azt írja:

A „sátorkészítők“ három teljes-idejű munkája (munka, család és szolgálat), egy odaszánt életmódot követel meg. A sátorkészítőknek egy "lemetszett" (szigorúan végiggondolt) életet kell élniük és szó szerint megtalálni a szabadidőt és pihenést Krisztusnak való szolgálat időbeosztásában (Máté 11:28). „A hátunk megett lévőket elfelejtve, amelyek pedig előttünk vannak, azoknak nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára“. (Fil. 3:14). Sokan szeretnének „sátorkészítők“ lenni, ha az gazdagságot biztosítana és egy könnyű és kulturált életmódot kínálna. De az igazság az, hogy értékes szolgálat a gyülekezetben és a közösségben csak odaszánásból származhat.

Kollektív vezetőség (vezetési feladatok megosztása)

A kollektív vezetés nem új koncepció a Biblia-olvasó keresztyének számára. A kollektív vezetés az Ószövetségben Izrael véneinek szervezetében és a Jézus által elhívott apostolokban gyökerezik. Messzemenően jellemző, de gyakran elfelejtett tény, hogy a mi Urunk sohasem bízott meg egyetlen embert, hogy az Ő gyülekezetét vezesse. Ő személyesen kiválasztott tizenkét embert és kiképezte őket. **Jézus Krisztus többszemélyes vezetőséget adott a gyülekezetnek.** A Tizenkettő képezte a (első) jeruzsálemi gyülekezet (első) vezető testületét és a legpéldaadóbb módon, közösen vezették és tanították az első keresztyén közösséget. A Tizenkettő egy csodálatos példáját adta az egységnek, az alázatos testvéri szeretetnek, a kollektív vezetési mintának.

A kollektív vezetőséget példázza a Hetek esete is, akik azért voltak beállítva, hogy levegyék a felelősséget a tizenkettő válláról a gyülekezet özvegyeinek szánt adományok elosztásában. (Csel 6:3-6). A Hetek a későbbi diakónusok prototipusa voltak. Semmi nem

jelzi, hogy a Hét közül valaki főnök lett volna, és a többiek az ő segítői lettek volna. Mint egy szolgáló csapat a gyülekezet érdekében munkálkodtak Jeruzsálemben. Minden azt bizonyítja, hogy a diakónusok – hasonlóan a vénekhez – egy kollektív vezetőséget alkottak.

Az Újszövetség egyértelműen bemutatja, hogy a pásztorló felvigyázás sok első gyülekezetben több vén által történt. Ez igaz volt a legkorábbi gyülekezetekre Jeruzsálemben, Júdeában és a szomszédos országokban, valamint sok első pogányokból alakult gyülekezetre. Érdekes, hogy a Protestánsok nem tekintik kihívásnak a többszemélyes diakónusi testületet és nem tesznek erőfeszítéseket egyszemélyi irányítású diakónusi testület létrehívására, ugyanakkor kihívásnak tekintik a többszemélyes vezetőséget (presbitériumot, véneket). Érthetetlen, hogy a legtöbb keresztyén számára nem probléma egy többszemélyes diakónusi testület elfogadása, de csaknem irracionálisan rémíztő egy többszemélyes vezetőség, ami az Újszövetségben teljesen egyértelmű. Az ilyen félelmek miatt egy vének tanácsának formájában működő többszemélyes vezetőséggel szemben igény, hogy éppen úgy elfogadott legyen, mint egy többszemélyes diakónusi testület.

Meg vagyok győződve, hogy sok keresztyén esetében a többszemélyes vezetőségtől való félelem alapvető oka, hogy valójában nem értették meg az Újszövetségnek a többszemélyes vezetésre vonatkozó látásmódját vagy annak gazdag áldását a helyi gyülekezetre. Az Újszövetség szerinti vének általi vezetés, mint sokan gondolják, nem egy magas beosztás, gyülekezetvezetési pozíciót jelent, ami nyitva áll bárki számára, aki annak tagja akar lenni. Pont ellenkezőleg! Egy gyülekezeti vén az Újszövetség szerint példakép (minta), ami megköveteli, hogy a vén-jelöltek minősítve legyenek, hogy megfeleljenek az előírt erkölcsi és szellemi követelményeknek, mielőtt szolgálnak. (1 Tim. 3:1-7). Az ilyen vén-jelöltek minősítése nyilvános kell, hogy legyen a gyülekezet által megvizsgálva. (1 Tim. 3:10). A kiválasztott vének kell, hogy nyilvánosan be legyenek iktatva hivatalukba. (1 Tim. 5:22; Csel 14:23). Motiváltaknak kell lenniük és a Szent Szellem erejével felruházottnak, hogy munkájukat végezni tudják (Csel 20:28). Végezetül szükséges, hogy az egész gyülekezet által elismertek, szeretettek és tisztelték legyenek. Ennek a tiszteletnek a megadása magában foglalja a gyülekezet részéről a vének pénzbeni támogatását is, azon vének felé, akik különleges ajándékokkal rendelkeznek az igehirdetés és a tanítás területén, ami lehetővé teszi néhány vén számára, hogy szolgáljanak a gyülekezetben részidőben vagy teljes időben. (1 Tim. 5:17,18). **Ez a minősített, odaszánt, Szent Szellem ajándékaiban mozgó team nem egy passzív, rossz hatékonyságú bizottság, hanem egy olyan hatékony vezetési forma, ami igen hasznos a gyülekezet számára.**

Egyenlők tanácsa:

A vének tanácsa általi vezetés egy kormányzási mód volt az ősi Közel-Kelet minden korai társadalmában. Látható módon egy alapvető kormányzási mód volt a zsidó nép életében is az Ószövetség idején. (2 Mózes 3:16; Ezsdrás 10:8). Izrael – egy törzsi, patriarchális (férfi uralmon alapuló) társadalom - számára a vének általi vezetés olyan alapvető kérdés volt, mint a család egysége. Így, amikor az Újszövetség beszámol arról, hogy Pál, aki egy zsidó ember volt és az Ószövetségben és zsidó kultúrában

mélyrehatóan jártas volt, természetes volt számára, hogy véneket nevezzen ki az első általa alapított gyülekezetekben (Csel 14:23).

Meghatározás szerint, a vének szerinti kormányzás egy kollektív vezetőség, amiben minden vén azonos pozícióban van, azonos hatalmat és felelősséget hordoz. Különböző nevek vannak erre a vezetőségi struktúrára, így többféle megnevezéssel illetik ezt a vezetőséget: kollektív-, közös-, vagy társ-vezetőség. Terminológiailag úgy lehet meghatározni, mint többszemélyes -, megosztott-, vagy team gyülekezetvezetés. Ezeket a terminológiákat mint szinonimákat használom ebben az írásban. A kollektív vezetés ellentéte a – monarchikus szabályok szerinti - vezetés vagyis az egyszemélyi vezetés (Ford. Megjegyzése: királyság).

Első az egyenlők tanácsában: Vezető vezetők között:

Egy rendkívül fontos, de tragikusan félreértett sarkalatos pontja a biblikus, vének általi vezetésnek az "első az egyenlők között" kérdése. Ennek az alapelvnek a tragikus félreértése azt okozta, hogy néhány vén általi vezetés a pásztori és vezetési területen rendkívül alacsony hatékonyságú volt. Jóllehet a vének közösen tevékenykednek, mint a gyülekezet vezetőségének egyenlő felelősségű és hatalommal rendelkező tanácsának tagjai, de nem minden vének egyenlők az ajándékaik, Biblia ismereteik, vezetési képességeik, tapasztalatuk stb. Ezért a vének között azok, akik rendkívüli ajándékokkal rendelkező vezetők vagy tanítók kitűnnek a többi vezető és tanító közül a vezető testületből. Ez az, amit a rómaiak "*primus inter pares*"-nek hívnak, ami azt jelenti "első az egyenlők között".

"Az első az egyenlők között" alapelv megfigyelhető a mi Urunknak a tizenkettőhöz való viszonyában is. Jézus mindegyikőjüket kiválasztotta, hogy hirdessék az evangéliumot és gyógyítsanak, de hármójukat speciális figyelemben részesített: Pétert, Jakabot és Jánost ("első az egyenlők között"). A három között valamint a tizenkettő között, Péter állt legelől, mint a legkiválóbb ("első az egyenlők között").

Mint született vezető, szószóló és az akciók embere Péter kiállt, bátorított, kiegyensúlyozott és lelkesítette a csapatot. Péter nélkül a csoport kevésbé lett volna hatékony. Amikor körülvette őt a másik tizenegy apostol, akik vele egyenlők voltak, Péter erősebbé, kiegyensúlyozottabbá és védettebbé vált az ő féktelen természete és félelmei ellenére. Az ő kiállása és beszédkésztsége ellenére, ***Péternek nem volt törvényes és hivatalos rangja vagy címe a többi tizenegy fölött. A többiek nem voltak az ő segédei. Nem az ő munkatársai vagy az ő team tagjai voltak. Ő nem az apostolok "pásztora" (Fő-pásztor, senior pastor) volt.*** Ő egyszerűen az első volt az egyenlők között az Úr Jézus jóváhagyásával.

Az "első az egyenlők között" kapcsolat a vezetőségen belül megfigyelhető a Hetek esetében is, akik amint láttuk azért voltak választva, hogy mentesítsék az apostolokat bizonyos felelősségek alól. Fülöp és István kitűntek, mint meghatározó személyek a másik öt mellett. (Csel 6:8-7:60; 8:5-40; 21:8). Mégsem találunk semmi megjegyzést, ami arra utalna, hogy ők ketten valami speciális címet viseltek volna vagy olyan státuszuk lett volna, ami a többi fölé helyezte volna őket.

Az "első az egyenlők között elv" jellemző a későbbiekben Pál és Barnabás kapcsolatára is az első missziós útjuk során. Ők mindketten apostolok voltak, jóllehet Pál volt az "első az egyenlők között" mert ő volt "a szó-szóló" és a dinamikus vezető (Csel 13:13; 14:12). Világosan látszott kinek van nagyobb ajándéka a két apostol között, de Pálnak nem volt formális rangja Barnabás felett; ők mint partnerek együtt dolgoztak az evangélium munkájában. Egy hasonló kapcsolat figyelhető meg Pál és Silás között is, aki szintén egy apostol volt. (1 Thess. 2:6).

Végezetül, az "első az egyenlők között" elv érvényesül abban a módban is, hogy a gyülekezet kell, hogy megadja a tiszteletet az ő vezetőinek. Az efezusi gyülekezet véneivel kapcsolatban írja Pál, "A jól "forgolódó" vének kettős tisztességre méltassanak, elsősorban azok, akik az *igehirdetésben és tanításban kitartóan munkálkodnak*. Az Írás mondja, "A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját" és "Méltó a munkás a maga bérére" (1 Tim. 5:17-18.).

Minden vén kell, hogy rendelkezzen képességgel az Ige tanítására, de nem mindegyikük vágyik arra, hogy a munkájuk teljes egészében az igehirdetés vagy a tanítás legyen. A helyi gyülekezet elsősorban azokról gondoskodik, akik különleges ajándékkal rendelkeznek a tanítás területén és időt fordítanak arra, hogy azt tegyék. Biztosak lehetünk abban, hogy a vének szellemi ajándékai az oka a gyülekezet növekedésének és virágzásának, nem önmagában a vének által való vezetési forma.

Ez nem azt jelenti, hogy azok a vének végezzenek el minden munkát, akik elsők a csoporton belül, akik a döntéseket hozzák vagy hogy ők "pásztorok" -ká válnak míg mások csupán vének (presbiterek) lesznek." Az egyik vén a "pásztor" nevet viseli és a többi pedig "presbiter" vagy az egyik vén (presbiter) "egyházi ember" és a többi "laikus presbiter"-ként kell, hogy tevékenykedjen, amire sehol sem találunk bibliai példát. Ilyen megoldások eredménye nem egy biblikus, vének általi vezetés lesz. Ez a gyakorlatban *különválasztást* fog eredményezni, *egy vének felett álló hivatalt, éppen úgy mint a korai második században, amikor a "felügyelő" és a "vének" szétválasztása* megtörtént. .

Az előnye az "első az egyenlők között" elvnek éppen az, hogy *lehetővé teszi a tevékenységek ajándékokon alapuló szétválasztását a vezetőségen belül anélkül, hogy egy felettes pozíciót hoznánk létre a társ-presbiterek felett*. Éppen úgy, ahogy egy vezető apostol, mint Péter és János nem viseltek speciális címeket vagy formális megkülönböztetést a többi apostolhoz és vénekhez viszonyítva, a kettős tisztelet nem pozíció vagy speciális cím miatt járt nekik. Azok a vének, akik Igével szolgálnak és a gyakorlatban jó vezetők az Írás szavaival élve "...az atyafiak között főemberek voltak" (Csel 15:22).

Férfi vezetőség

Sok dolog van a bibliai vének által való vezetésben, ami megbotránkoztatja a mai gyülekezetbe járó embereket: a vénekkel kapcsolatos látás, hogy ők pásztorolnak, több pásztor együtt és az ún. laikus vagy nem papi pásztor vének. Semmi sem visszataszítóbb sok mai ember gondolkodása számára, mint egy teljes egészében férfiakból álló vezetőségre vonatkozó biblikus látás. A biblikus vezetőség (vének) mindenképpen kell, hogy egy teljes egészében férfi vezetőség legyen.

A Biblia-hívó keresztyének számára, az elsődleges példát a férfi vezetőségre Jézus Krisztus személyében találjuk meg. A legnyilvánvalóbb tény, hogy Krisztus, mint Isten

fia jött be ebbe a világba és nem, mint Isten lánya. Az ő férfiúsága nem választás kérdése volt. Ez egy teológiai szükségszerűség volt, teljes egészében lényeges az Ő személye és munkája szempontjából.

Szolgálat elején Jézus kiképzett és kiküldött tizenkét embert, akiket Ő "apostolok"-nak hívott (Luk 6:13). Jézus választása egy teljes egészében férfi apostoli csapatra vonatkozott, amely megerősíti a teremtési rendet, amint az a teremtés könyvében le van írva (1 Móz 2:18-25.) Lukács beszámol nekünk róla, hogy mielőtt Jézus kiválasztja a Tizenkettőt egy teljes éjszakát imával tölt az Ő Atyjával (Luk 6:12). Mint tökéletes Fiú, az Ő Atyának való teljes engedelmisséggel választja ki a tizenkét férfit, hogy legyenek az Ő apostolai. Ezek a férfiak az Atya Isten választásai voltak. Az, hogy Jézus férfi apostolokat választott isteni alapelven és iránymutatáson nyugodott, nem helyi szokáson vagy hagyományon.

Amint látjuk a Tizenkettő követte az ő Uruknek és Mesterüknek a példáját a Hét kinevezése során, ezért ők nem Hét férfit és asszonyt együttesen választottak, hanem egy csupán férfiakból álló szolgálói testületet, akik gondot viselnek az özvegyekre és a pénzügyekre (Csel 6:1-6). Harminc évvel Krisztus mennybemenetele után, Péter írt a Kis-Ázsia észak-nyugati gyülekezeteinek és figyelmeztette keresztyén nőtestvéreit, hogy engedelmeskedjenek az ő férjeiknek hasonlóan, ahogy a "szent asszonyok" az Ószövetség korában (1 Péter 3:5). Figyelmeztette a férjeket is, hogy viseljenek gondot a feleségükről és emlékeztette őket, hogy saját feleségeik az "élet kegyelméből" örökös társaik. (1 Péter 3:7). Ilyenformán Péter meghagyta, hogy kövessék az Ő Uruk példáját, és tanított a két szerep megkülönböztetéséről és a férfi-női egyenlőségről.

A férfi vezetőség bibliai mintája végigvonul az Újszövetségen. A házassági kapcsolat tekintetében, Pálnak a férj és feleség kapcsolatának isteni rendjére vonatkozóan nem volt szigorúbb parancsolata. Péter útmutatásával teljes egyetértésben az asszony házastársi engedelmisségére vonatkozóan, Pál azt tanítja, hogy a férj fel van hatalmazva és meg van parancsolva neki, hogy vezessen a házassági kapcsolatban, az asszonynak tanácsolja, hogy engedelmeskedjen "mint az Úrnak." A következő igeszakaszok szólnak erről:

- "Az asszonyok engedelmeskedjenek a saját férjüknek, mint az Úrnak" (Ef. 5:22).
- "De miként a gyülekezet engedelmeskedik a Krisztusnak, úgy az asszonyok a saját férjüknek kell, hogy engedelmeskedjenek mindenben" (Ef. 5:24).
- "Az asszony Feje a férj, amiként a Krisztus Feje az gyülekezetnek." (Ef. 5:23).
- "Asszonyok, legyetek engedelmesek a tulajdon férjeiknek, miként illik az Úrnak" (Kol. 3:18).
- "Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek . . . hogy az idősebb asszonyok tanítsák a fiatal asszonyokat, hogy szeressék a férjeiket, a gyermekeiket, legyenek figyelmesek, tiszták, otthon munkálkodók, kedvesek, engedelmesek a saját férjeiknek, hogy Isten Igéje ne káromoltassék."

(Titus 2:1,4,5).

Hasonlóan tanít Pál a férfi vezetőségről a családban és a helyi gyülekezetben (1 Tim. 2:8-3:7). Mert a család a társadalom alapvető egysége és a férfi van felhatalmazva hatalommal a családban, ezért elvárható, hogy férfiak legyenek a vezetői a gyülekezet nagyobb családjának is. Figyeljük meg Pál tanácsait az 1 Timótheus 2:12-ben: "Én azonban nem engedem meg az asszonynak, hogy tanítson vagy hatalmat gyakoroljon egy férfi felett." Hasonló módon minden egyes család bizonyos vezetési normák szerint van

kormányozva, így a helyi gyülekezet családja is bizonyos vezetési alapelvek és szociális intézkedések szerint van kormányozva. A Timótheushoz írt első levél tényleges címzettje és témája a helyes rend, a férfiak, asszonyok és vének magatartása a helyi gyülekezet családjában. A megbízottjának Efézusban Pál a következőket írja, "Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; De ha késném tudd meg, *mimódon kell forgolódnai az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége.*" (1 Tim. 3:14-15.).

Egy fontos szempont a gyülekezet társadalmi berendezkedésében a gyülekezetben lévő asszonyok magatartásával való foglalkozás. Az efézusi gyülekezetben, hamis tanítás eredményeként, kétségbe vonták a hagyományos nemi szerepek érvényességét, ezért keresztyén asszonyok az elfogadható keresztyén magatartással ellentétes módon viselkedtek. Annak érdekében, hogy felszámolja a gyülekezetben lévő helytelen női vezetést Pál újra leszögezi a női vezetéssel kapcsolatos alapelveket. "Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel. A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett." (1 Tim. 2:11-14).

Az 1 Timótheus 2:11-14 kizáróan intézkedik a női presbiterek (vezetők) kérdéséről. Pál két dolgot tiltott meg nőknek a gyülekezetben: (1) a gyülekezet férfiainak tanítását; és (2) hatalom gyakorlását a férfiak felett.

Figyeljük meg, hogy közvetlenül az általa az 1 Timótheus 2:11-15-ben adott útmutatásokat követően, amikor megtiltja számukra a tanítást és férfiak vezetését, Pál leírja azok minősítését, akik a helyi gyülekezetet felügyelik (1 Tim. 3:1-7). Jellemző módon, a minősítő szempontok egy férfi személyre vonatkoznak. Tehát a felvigyázó (presbiter, vén) kell, hogy "egy feleséggel remdelkező férj" legyen és "olyan, aki a saját háztartását jól igazgatja" (1 Tim. 3:2b,4a). Pál ebben az igeszakaszban nem javasol női vezetőket.

Minősített vezetőség

Egy fiatal presbiternek – név szerint Nepotian-nak Jerom által 394-ben - írt levélében megdorgálja az akkori gyülekezeteket – több területen mutatott – képmutatásukért, ami abban nyilvánul meg, hogy több gondot fordítanak a gyülekezeti épületeik küllemére, mint az ő gyülekezeti vezetőik gondos megválasztására: "Sokan építenek templomokat manapság; csillogó márvány falak és oszlopok, a mennyezet arannyal bevonva, az oltárok drágakővel kirakva. Ugyanakkor Krisztus szolgáloinak kiválasztására nem fordítanak gondot."

Sok gyülekezet követ el ma hasonló hibát. Sokan közülük feledékenynek tűnnek a szellemi vezetőikre vonatkozó biblikus követelményeket és azok alkalmazását illetően. Előzetesen meg kellene vizsgálni minden jelöltet a bibliai normák fényében minősítve a vezetőket. (1 Tim. 3:10). A legtöbb közös hiba, amit a gyülekezetek elkövetnek, hogy türelmetlenek, hogy megvalósítsák a biblikus vezetőséget, ezért biblikusan nem megfelelő embereket neveznek ki. Tekintettel arra, hogy mindig több pásztorra van szükség, csábító, hogy elfogadjanak nem megfelelő minőségű, felkészületlen férfiakat a gyülekezet vezetőségébe. Ennek eredménytelensége az idők során bebizonyosodott. Egy biblikus vénnek általi vezetőség megköveteli a vénnek biblikus minősítését.

Az Újszövetségnek a gyülekezetvezetésre vonatkozó iránymutatásainak alkalmazása biztosítani fogja, hogy megfelelő emberek fognak szolgálni, mint vének és diakónusok. Isten gyülekezetének hivatalai nem adományozott tiszteletbeli pozíciók olyan személyek számára, akik hűségesen látogatják a gyülekezetet vagy akik idősek az éveik számát tekintve. Nem is olyan pozíciók, amiket úgy tekinthetünk, mint gyülekezeti döntéshozó testületet és, hogy jóbarátokkal, gazdag adományozókkal vagy karizmatikus személyekkel töltsük be. Nem is olyan pozíciók, amiket csak szemináriumokon végzett hallgatók tölthetnek be. A gyülekezeti pozíciók – mind a vén, mind a diakónus – nyitottak minden ember számára, akik megfelelnek az apostoli, biblikus követelményeknek. Az Újszövetség egyértelműen hangsúlyozza ezt. Figyeljük meg ezeket a pontokat:

- A zavaros efézusi gyülekezetnek Pál bizonygatja, hogy egy helyesen létrehozott biblikus keresztyén gyülekezetnek (1 Tim. 3:14,15) kell, hogy legyen minősített, beállított vezetősége:

“Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annakokáért, hogy a *felvigyázó feddhetetlen legyen*, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől mentes, nem pénzsóvárgó; Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmségben tartja, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög törébe essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög törébe ne essék. (1 Tim. 3:1-7;).

- Pál, amint láttuk, szintén ragaszkodik hozzá, hogy a leendő vének és diakónusok nyilvánosan megvizsgálásra kerüljenek a felállított minősítési lista figyelembevételével. Azt írja, "És a diakónusokat - hasonlóan mint a véneket - először meg kell vizsgálni; azután szolgáljanak, ha ők feddhetetlenek" (1 Tim 3:10; 5:24- 25).
- Kréta szigetén, Pál emlékezteti őt, hogy csak erkölcsileg és szellemileg minősített embereket nevezzen ki vezetőknek (véneknek, presbitereknek). A vénekre vonatkozó minősítő tényezőknek egy levélben való felsorolásával, Pál felállított egy nyilvános listát, ami irányelv a helyi gyülekezet számára a vének kiválasztására és felhatalmazására, ami a vének elszámolhatóságának is az alapja:

Emiatt hagyjalak téged Krétán, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe és nevez ki véneket minden városban, *miként meghagytam néked, nevezetesen, ...*”*Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a püspök (vén) feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő; Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga türtető; Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez*

tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket.” (Titus 1:5-9).

- Amikor Péter a Kis-Ázsia észak-nyugati részén szétszórt gyülekezetekhez ír, olyan emberekhez beszél, akik vének. Figyelmezteti őket, hogy pásztoralják a nyájat "...nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeten, hanem mint példányképei a nyájnak.” (1 Péter 5:2-3).

Figyelemreméltó, hogy az Újszövetség több útmutatást ad a vének minősítésével kapcsolatban, mint bármi más vénekkel kapcsolatos szempontoknak. Ilyen minősítés nincs megkövetelve minden tanítótól és evangélistától. Egy személy rendelkezhet ajándékkal, mint egy evangélista és Isten használhatja őt abban az ajándékában, de nem lehetséges, hogy minősítés nélkül vén lehessen. Egy személy a megtérését követően hamarosan lehet evangélista, de az Írás azt mondja, hogy egy új megtért nem lehet vén. (1 Tim. 3:6).

Amikor vének minősítéséről beszélünk, a legtöbb ember azt gondolja, hogy ezek a minősítések különböznek az egyházi személyek minősítésétől. Az Újszövetség, egyáltalán nem választja külön a hivatásos egyházi személyre vagy a laikus vénekre vonatkozó minősítési szempontokat. Az ok nagyon egyszerű. Nincs három elkülönített hivatal: pásztor, vén és diakónus. Az Újszövetségi típusú helyi gyülekezetben csak két hivatal van: vének és diakónusok. Az Újszövetség nézőpontjából nézve, bármely férfi a gyülekezetben, akiben van vágy, hogy pásztoralja Isten embereit és megfelel a hivatallal szemben támasztott követelményekkel lehet pásztorló vén.

Az írások szerinti minősítő tényezők három fő kategóriára oszthatók: erkölcsi és szellemi jellemzők, képességek és Szellemi ajándékok (elhívás).

Erkölcsi és szellemi tulajdonságok:

A legtöbb bibliai minősítés a jelölt erkölcsi és szellemi tulajdonságaira irányul. Az első átfogó jellemző az, hogy "feddhetetlen" legyen. A "feddhetetlen" jelentése úgy határozható meg a minősítő jellemzők által, hogy az Igével összhangban élni. A vének minősítésére vonatkozó mindkét Pál-i listában az első, különleges jellemző az erkölcsi tisztaság részletezése "férj, akinek felesége van" Ez azt jelenti, hogy minden vének gyanú felett állónak kell lenni az ő házasság - és szexuális életében.

A másik jellemző minősítő tényező kihangsúlyozza a vének becsületességét (tisztaságát), mértékletességét és szellemi érettségét. Annál fogva, hogy a vének a gyülekezeti közösséget kormányozzák, mindegyiküknek rendelkezni kell önkontrollal a pénz felhasználása, az alkohol és az ő pásztorló hatalma tekintetében. Tekintettel arra, hogy minden vén a keresztyén élet mintája (példakép) kell, hogy legyen, szellemi szempontból Istenfélő, igazságos, a jónak szeretője, vendégszerető és erkölcsileg gyanú felett álló kell, hogy legyen a gyülekezethez nem tartozók előtt. A pásztori munkában a kapcsolatteremtő készség elsődleges. Ezért egy pásztorló vén legyen nyájas (barátságos), állhatatos, egészséges gondolkodású és ne vitatkozó. Egy haragos, forrófejű ember fájdalmat okoz az embereknek. Így egy vén nem lehet diktatórikus (uralkodó típusú), hirtelen-indulatú,

verekedő vagy öntörvényű (akaratos). Végezetül, egy vén ne legyen új keresztyén; kell, hogy Jézus Krisztus szellemileg érett, alázatos, kipróbált tanítványa legyen.

Képességek:

A minősítő listában három követelmény van arra vonatkozóan, hogy a vénnek a feladatokat el tudja végezni. Képes kell, hogy legyen irányítani a saját háza-táját (családját), egy minta az őt követő keresztyének életére vonatkozóan, és képes tanítani és megvédeni a hitet.

Képes legyen jól irányítani a saját családja háztartását: Egy vénnek képesnek kell lennie, hogy jól igazgassa (irányítsa) a saját családja háztartását. Az Írás mondja, "Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?)" (1 Tim. 3:4-5). A puritánok úgy tekintettek a családi háztartásra mint egy "kis gyülekezet"-re. Ez a látásmód a szellemi oka annak, hogy ha egy férfi nem tudja pásztorolni a saját családját, ő nem pásztorolhatja a gyülekezet kiterjedtebb családját sem. Igazgatni a helyi gyülekezetet több, mint igazgatni egy családot, mint igazgatni egy vállalkozást vagy közigazgatási egységet. Egy ember lehet egy sikeres üzletember, egy tehetséges népszerű hivatalnok, egy csodálatos irodai vezető vagy katonai csúcsvezető, de annak ellenére lehet borzasztó gyülekezeti vén vagy atya. A vénnek az az emberi képessége, hogy saját házát jól igazgassa, előfeltétele annak, hogy felügyelje Isten egyházát.

Tudjon minta lenni mások számára, akik őt követik: Egy vén kell, hogy a keresztyén élet mintaképe legyen, hogy mások követni akarják. Péter emlékezteti az ázsiai véneket "legyetek a nyáj példaképei" (1 Péter 5:3b). Ha egy ember nem egy isteni minta mások számára, hogy kövessék őt, ő nem lehet vén még akkor sem ha jó tanító vagy jó vezető. A leghatásosabb mód, hogy ösztönözzük és befolyásoljuk Isten embereit, a személyes példamutatás. A jellem és cselekedetek azok a nem hivatalos pozíciók és címek, amik valóban befolyásolják az embereket az örökkévalóság számára. A mai férfiak és asszonyok hiteles példaképekre vágnak, olyanra amilyen a keresztyén élet a valóságban. Ki tud jobb példát adni hétről-hétre, hosszú időn keresztül a családi, az üzleti és a gyülekezeti élet területén, mint egy gyülekezeti vén? Emiatt nagyon fontos, hogy egy vén, mint Krisztus élő utánpótlása pásztorolja Isten nyáját isteni módon.

Képes legyen tanítani és megvédeni a hitet: Egy vénnek képesnek kell lenni tanítani és megvédeni a hitet. Nem számít semmit, hogy egy ember sikeres az üzleti életben, jó beszédképessége van, vagy hogy intelligens. Ha ő nem szilárdan elkötelezett a történelmileg igazolt, apostoli tanításhoz, de képes az embereket biblikus módon tanítani, ő nem minősíthető biblikusan vénnek. (1 Tim. 3:2; Titus 1:9).

Az Újszövetség megköveteli, hogy egy pásztorló vén "a tudomány szerint való igaz beszédhez tartsa magát" (Titus 1:9a). Ez azt jelenti, hogy egy vénnek szilárdan ragaszkodni kell az eredeti, történelem által igazolt, biblikus tanításhoz. "A véneket "egy kommentátor mondja, " nem azok közül kell kiválasztani, akik új tanításokkal játszadoznak." Mert a helyi gyülekezet "az igazság oszlopa és támasza" (1 Tim. 3: 15b), vezetőinek a biblikus tanítások szikla-szilárd pilléreinek kell lenni ellenkező esetben a ház össze fog dőlni. Tekintettel arra, hogy a helyi gyülekezet egy kis nyáj, ami "dühös farkasok" által háborgatott, ellenséges területen át utazik, ezért csak azok a pásztorok

képesek elvezetni a nyájat minden baj nélkül a célállomásba, akik ismerik az utat és felismerik a farkasokat is. Ezért kell, hogy egy vén az egészséges tanítás jellemezzen. Lényeges, hogy egy vén szilárdan elkötelezett legyen az apostoli, biblikus tanításoknak úgy "hogy ő képes legyen inteni a tiszta tudománnyal és megcáfolni azokat, akik ellene mondanak" (Titus 1:9b). Ez megköveteli egy leendő véntől, hogy több éves Biblia olvasás és tanulmányozás eredményét a saját életére alkalmazza, hogy tudjon értelmesen és logikusan gondolkodni biblikus dolgokon, hogy legyen megfogalmazott igei látásmódja (meggyőződése) és rendelkezzen azzal a beszédképességgel és hajlandósággal, hogy tanítson más embereket. Nem lehet zavar (bizonytalanság) azon a területen, amire egy Újszövetségi vén elhívása szól. Kell, hogy tanítson és figyelmeztesse a gyülekezetet egészséges tanítással és védje az igazságot a hamis tanítóktól. Ez a nagy különbség a döntéshozó vén és a pásztorló vén között. Az Újszövetség szerint a vének egyrészt gondoskodnak a nyájról, másrészt egészséges, biblikus táplálékban részesítik őket.

Szellem által adott motiváció a feladatra (elhívás):

Egy nyilvánvaló, de nem jelentéktelen minősítés a vének személyes vágya, hogy szeresse Isten népét és gondoskodjon róluk. Pál és az első keresztyének üdvözölték az ilyen hajlandóságot és ez megeremtette a népszerű keresztyén mondást: "Ha valaki vén akar lenni, jó dolgot kíván." (1 Tim. 3:1). Péter szintén megerősíti, hogy egy vénnek a nyáját szívesen és saját elhatározásból kell pásztorolnia. (1 Péter 5:2). Az évek alatt szerzett személyes tapasztalatából tudta, hogy olyan valaki, aki egy nemkívánt kötelezettség mellett fog bele egy szellemi gondoskodásba, nem tudja betölteni a pásztorlás feladatát. Egy vén, aki nem szívesen vagy kényszer alatt szolgál képtelen hitelesen gondoskodni emberekről. Ő egy boldogtalan, türelmetlen, magát bűnösnek tartó, bátortalan és csak kis hatékonyságú pásztor lehet. Isten népének pásztorlását bűn rábízni – a világban a nehéz feladatoktól túlságosan elfáradt — túl sok problémával, veszéllyel és követelményekkel terhes – olyan emberre, aki híjjával van a szándéknak és vágynak, hogy hatékonyan dolgozzon.

Az a valódi vágy, hogy egy vén Isten családját vezesse mindig egy Szellem által generált vágy. Pál emlékezteti az efézusi véneket, hogy a Szent Szellem – nem a gyülekezet vagy az apostolok – helyezték a véneket, mint felvigyázókat a gyülekezetbe, hogy pásztorolják Isten nyáját. (Csel 20:28). A Szent Szellem elhívta őket, hogy pásztorolják a gyülekezetet és aktivizálta őket, hogy viseljenek gondot a nyájra. A Szent Szellem ültette el a pásztorlás iránti vágyat a szívükbe. Ő adta nekik a késztetést és az erőt, hogy végezzék a munkát, és a bölcsességet és a szükséges ajándékokat is, hogy gondot viseljenek a nyájról. A vének az Ő bölcs választása voltak, hogy elvégezzék a feladatot. Isten gyülekezetében, nem emberek akarata, hogy megtegyenek dolgokat; az Isten akarata és dolga, hogy azt megtegyék. Így csak azok a férfiaknak, akik vezetőként minősítve vannak, ad a Szent Szellem késztetéseket és ajándékokat a feladatra.

Egy biblikus vén általi vezetőség egy pásztorló vezető bibliailag minősített csapata. Egy többszemélyes, de nem minősített vénekből álló vezetőség nem biztosít kiemelkedő eredményt a gyülekezet számára. Teljesen egyetértek Jon Zens véleményével, aki azt írja, "Jobb ha nincsenek vének, mint ha vannak, de rosszak." A helyi gyülekezet kell, hogy teljes komolysággal kitartson a biblikusan minősített vén mellett, annak ellenére, hogy lehet, hogy évekre van szükség, hogy ilyen emberek kifejlődjenek.

Szolgáló vezetőség

Ahogy a keresztyénség hatott a Római Birodalomra, a görög-római világ szintén befolyásolta a keresztyénség életét. Kenneth Scott Latourette a keresztyénség küldetésének nagyszerű gyülekezet történet írója és professzor ír a pogány befolyásról a korai keresztyének életére: a római hatalom és szabályok rendszere rontotta meg a korai keresztyénség szervezetét és életét. Felfedezte, hogy az Egyházba olyan eszmék hatoltak be, ami teljesen ellentétes volt az evangéliummal és annak szellemével és az erő használata került előtérbe, ami teljesen ellentétben volt a Jézus életével és tanításával; a kereszten és a feltámadásban bemutatott kedvességgel." Latourette odáig elmegy, hogy azt mondja, bizonyított, hogy "a veszély majdnem végzetes" a keresztyénségre nézve.

Hiszem, hogy pontosabb azt mondani, hogy azok a fogalmi és strukturális változások, amelyek megtörténtek a gyülekezetben belül a keresztyénség korai századaiban bizonyítottan végzetes. Keresztyének, minden hívők legalázatosabb személyei, a föld legerőszakosabb és hierarchikus vallásává korcsosodott. Miután Konstantin császár az egykor üldözött keresztyénséget 312-ben hivatalosan vallási rangra emelte, vadul üldözött minden ellenállást. A Szentírással ellentétes papi kaszt keletkezett, amit az erő, pozíció és hatalom gyakorlására használtak fel. Sőt a római császárok rendelkeztek egy irányító szereppel a keresztyén gyülekezetek fejlődésében. Az Újszövetségi gyülekezeti közösség kezdeti (tiszt) jellemzői elvesztek.

Amikor az evangéliumokat olvassuk, alapvetően azt látjuk, hogy a testvéri közösség, a szeretet, az alázatosság és a szolgálatkészség alapelvei képezik a keresztyén tanítások széles körét. Sajnos, mint a korai keresztyének sokasága mi is lassan értjük meg ezeket a csodálatos értékeket és tulajdonságokat, és lassan alkalmazzuk azokat a gyülekezeti struktúrára és a vezetési stílusra.

Az Újszövetség szerinti krisztusi vének, szolgáló vének kell hogy legyenek és nem irányítók vagy diktátorok. Isten nem akarja, hogy az Ő embereit kihasználják jelentéktelen, saját maguknak szolgáló zsarnokok. A vének egy szolgáló életre vannak kiválasztva mások érdekében. Miként a szolgáló Krisztus, kell hogy odaszánják az idejüket és energiájukat mások javára. Csak azok a vének, akik szerető, alázatos szolgák tudják hitelesen bemutatni Jézus Krisztus utólráhetetlen életét az ő gyülekezeteikben és egy őket figyelő világ felé.

A vének csoportja semmiképpen sem válhat egy saját érdeküket kiszolgáló, uralkodó testületté. Péter ugyanazt a megfogalmazást használja, mint Jézus, amikor figyelmezteti az ázsiai véneket a becsúszó, fennhéjázó viselkedés miatt: ". . . Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak." (1 Péter 5:3). Péter szintén vádolta a véneket és mindenki mást a gyülekezetben, hogy öltözzék fel magukra az alázatosságot éppen úgy, ahogy Jézus felöltözte saját magára. "Hasonlatosképpen ti ifjabbak ... az alázatosságot öltözték fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad." (1 Péter 5:5b). Hasonló gondossággal emlékezteti Pál az efézusi véneket a saját példájára az alázatosságban. Az Apostolok cselekedetei 20:19-ban leírja saját magatartásának mintáját "szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és csendességben" és, hogy nekik szintén hasonló módon kell szolgálniuk az Urat. A kevélység által való megkísértés miatt egy új keresztyén nem lehet vén: "Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög törébe essen" (1 Tim. 3:6).

Azon túl, hogy a vének másokat szolgáló szellemmel pásztorolnak, alázatosaknak és szeretetteljesnek kell lenniük mások felé. Képesnek kell lenni türelmesen munkálva a megegyezést (egységet) és a meggyőződést. Gyakorolni a meghallgatást, a véleménykülönbségek kezelését, megbocsátást. Elfogadni a kapott feddést és kiigazítást, beismerni a bűnt és méltányolni mások bölcsességét és mások látásait – de csak azokat, amikkel egyetértenek. Képesnek kell lenniük engedelmeskedni másoknak, kedvesen és szelíden beszélni másokhoz, türemmesnek lenni a munkatársaikhoz, alkalmazkodni másokhoz és elmondani nyíltan a gondolataikat másoknak őszintén és szeretetben. Az erőteljesebb és több ajándékkal rendelkező vének, akik tálentumot kaptak, néha arra használják az ő ajándékaikat, hogy erőltessék a saját elképzelésüket fenyegetőzve, hogy elhagyják a gyülekezetet és magukkal viszik az ő követőiket. Az ilyen maga után vonást munkáló testies viselkedés az egész gyülekezet egységét és békéjét veszélyezteti.

A vezetőség alázatos szolgáló lelkülete nem jelenti azt, hogy távol kell maradni a hatalom gyakorlásától. Az Újszövetségi igeszakaszok, amelyek leírják a vének pozícióját és munkáját - "Isten intézői" "felvigyázók" "pásztor" "vezető" — magába foglalja a felhatalmazást és a felelősséget. Péter nem figyelmeztethette volna az ázsiai véneket az ő uralkodásuk miatt "uralkodjatok a gyülekezeteken" (1 Péter 5:3), ha nekik nincs hatalmuk (felhatalmazásuk). A vének, mint a gyülekezet pásztorai hatalmat (felhatalmazást) kaptak arra, hogy a helyi gyülekezetet vezessék és megvédjék. (Csel 20:28-31). A kulcskérdés a hozzáállás, ahogyan a vének gyakorolják a hatalmat.

Követve a bibliai mintát a véneknek nem kell a kapott hatalmukkal zsarnoki módon bánni. Nem kell manipulatív eszközöket használni, erőjátékot játszani vagy arrogánsnak vagy tartózkodónak lenni. Sohasem gondolhatják azt, hogy ők leválthatatlanok lennének, akár a testvéreik, akár Isten által. A véneknek nem kell hatalmaskodóknak lenni, ami ellentmondásban van az alázatos szolgáló lelkülettel. Amikor figyelembe vesszük Pál és a mi Urunk példáját, egyet kell, hogy értsünk abban, hogy a biblikus vének ne diktáljanak (irányítsanak), hanem vezessenek. Az igazi vének nem parancsolnak rossz dolgot a testvéreiknek, hanem Isten Igéjét hitelesen követve fordulnak az ő testvéreikhez. Túl a szereteten az igazi vének elviselik és hordozzák a nehéz emberek és problémák terhét, úgy hogy közben a bárányok ne sérüljenek meg. A vének elviselik a félreértéseket és más emberek bűneit szeretetben, hogy a gyülekezet békében tudjon élni. Vállalják az álmatlanságot, azért, hogy mások pihenhessenek. Csodálatos személyes áldozatkészségről tesznek bizonyosságot feláldozva idejüket mások jóléte érdekében. Saját magukat hatalom alatt lévő embereknek tekintik. Rá vannak utalva Isten bölcsességére és segítségére és nem támaszkodnak a saját erejükre és okosságukra. Szembeszállnak a hamis tanítók vad támadásaival. Védik a közösség Krisztusban való szabadságát és függetlenségét úgy, hogy a szenteket felbátorítják az ajándékaikban való fejlődésre, az érettségre és a mások felé való szolgálatra.

Összességében, Pál csodálatos szeretetről szóló fejezetét tekintve, azt tudjuk mondani, hogy egy "szolgáló vén" hosszútűrő. . . . kegyes; nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr."

BIBLIAI BIZONYÍTÉKOK A TÖBB VÉN ÁLTAL VALÓ PÁSZTORLÓ VEZETÉSRE

Azok a keresztyének, akik azt vallják, hogy a Biblia Isten csalhatatlan és mindenre elegendő szava, egyetértenek abban, hogy saját gyülekezeti gyakorlatukat és tanításukat a Biblia tanítására kell alapozniuk. Sok kortárs tudós mondja azonban, hogy az Újszövetség nem egyértelmű vagy hallgat a gyülekezeti kormányzás témáját illetően és arra következtetnek, hogy senki sem tudja bebizonyítani a gyülekezet kormányzás egyetlen modelljéről sem (vének vagy valaki más által) minden gyülekezetre érvényes módon. George Eldon Ladd, az Újszövetség teológiája című könyv szerzője és korábbi professzor a Teljes Teológiai Szemináriumon, hangsúlyozza ezt a legerőteljesebben: *"Úgy tűnik, mintha nem lett volna egy irányadó minta a gyülekezet-kormányzásra az apostoli korban és hogy a gyülekezet szervezeti struktúrája nem lényeges elem a gyülekezet teológiájában."* Jóllehet ez egy általánosan elterjedt nézet ma a skolasztikusok között, vissza kell utasítani azt, mert az egyszerűen nem felel meg a bibliai állításoknak.

Annak fő jellemvonásai, a helyi gyülekezet vezetése (vagy kormányzása) több vén által világos és teljesen kifejező az Újszövetségi írások által. J. Alec Motyer, a Szetháromság Kollégium – Bristol, Anglia - korábbi vezetője utal az Újszövetség igazi szellemére, amikor azt írja, " . . . nem olyan sokat utal az Újszövetség arra, hogy a gyülekezetnek valaha is szüksége lenne – vagy igazában sohasem akarna vagy tolerálna – bármi más helyi vezetőséget, mint a vének csoportja általi vezetőséget."

Az Újszövetség számos gyülekezet esetében nemcsak feljegyzí a vének gyakorlatát, hanem útmutatásokat is ad a vénekről és a vénekek. Valójában az Újszövetség több útmutatást ajánl a vénekre vonatkozóan, mint olyan fontos gyülekezeti dolgokra, mint az Úrvacsora, az Úr napja, bemeztés és szellemi ajándékok. Amikor az Újszövetségre jellemző dolgokat nézed hiányzik a részletes szabályozás és a gyülekezeti élet leírása (amikor összehasonlításra kerül az Ószövetséggel), meglep a vének számára adott figyelmeztetés. "Ez a mód" írja, a *Kutassunk Együtt* című újság szerzője, komolyan fontolóra kell vennünk a vének által történő vezetésről szóló tanítást; mert az kiugrik számunkra az Újszövetség lapjairól. Annak ellenére mégis rossz híre van és nem gyakorolják azt a helyi gyülekezetek teljes körében."

Egy következetes Újszövetségi minta

Meghallgatva a nagy tudósokat azt gondolhatod, hogy a Biblia nem mond egyetlen szót sem a gyülekezeti vénekről és a gyülekezet kormányzásról. De ez nem igaz. Az Újszövetség tanúvallomásokot tartalmazó jegyzőkönyv a vének csoportja által történő pásztori felügyeletről - minden első gyülekezetben. Ezek a helyi gyülekezetek nagy földrajzi és kultúráisan eltérő területeken terültek el – Jeruzsálemtől Rómáig.

Példák a vének általi vezetésre:

Figyeljük meg az Újszövetségben lejegyzett - a vének általi többszemélyes - vezetési mintát, ami működött az első keresztyén gyülekezetekben.

Véneket találunk Júdea gyülekezeteiben és a környező helyeken (Csel 11:30; Jakab 5:14, 15).

Vének vezették a gyülekezetet Jeruzsálemben. (Csel 15, 21).

A Pál által létesített gyülekezetek - több vén által vezetett gyülekezetek - voltak Derbeben, Lystrában, Ikóniumban és Antiochiában (Csel 14:20-23); az Efézusban levő gyülekezetben (Csel 20:17; 1 Tim. 3:1-7; 5:17-25); a Filippiben levő gyülekezetben (Fil. 1:1); és a Kréta szigetén levő gyülekezetekben (Titus 1:5).

- Péter első levele szerint vének voltak Kis-Ázsia észak-nyugati gyülekezeteiben: Pontuszban, Galácia területén, Kappadóciában, Ázsiában és Bithyniában. (1 Péter 1:1; 5:1).
- Sok jel arra mutat, hogy vének voltak a Thesszalonikában (1 Thess. 5:12) és Rómában (Zsidó 13:17) levő gyülekezetekben.

Útmutatások vének számára:

Az Újszövetség nemcsak példákat ad a vének által vezetett gyülekezetekre, hanem magába foglalja részletes utasítások adását is a gyülekezeteknek arról, hogyan gondoskodjanak, hogyan védjék meg, hogyan fegyelmezzék, hogyan válasszák, hogyan állítsák helyre és hogyan nevezzenek ki véneket. Az apostolok útmutatásokat adtak, hogy legyenek engedelmesek, és figyeljenek arra, hogy minden keresztyén gyülekezet, mindenkor (helyes) mértékadó tanításban részesüljön.

- Jakab tanácsolja azoknak, akik betegek, hogy hívják magukhoz a gyülekezet véneit (Jakab 5:14).
- Pál tanácsolja az efézusi gyülekezetnek, hogy anyagilag támogassák azokat a véneket, akik az "ige hirdetésben és a tanításban" szolgálnak (1 Tim. 5:17-18).
- Pál útmutatásokat ad a helyi gyülekezetek részére, hogyan védjék meg a véneket a hamis vádaktól, a bűnös vének megfegyelmezésére és az elbukott vének helyreállítására. (1 Tim. 5:19-22).
- Pál tanácsolja a gyülekezetnek a vének igazi minősítését (1 Tim. 3:1-7; Titus 1:5-9).
- A gyülekezetnek Efézusban Pál kijelenti, hogy bárki, akiben van vágy arra, hogy vén legyen "jó munkát" kíván. (1 Tim. 3:1).
- Pál utasítja a gyülekezetet, hogy vizsgálják meg a leendő vének tulajdonságait (minősítse őket). (1 Tim. 3:10; 5:24-25).
- Péter utasítást ad a gyülekezetben levő fiatal férfiaknak, hogy engedelmeskedjenek a gyülekezet véneinek. (1 Péter 5:5).
- Pál azt tanítja, hogy a vének a "háztartás- intézői", vezetői, tanácsadói és tanítói a helyi gyülekezetnek. (Titus 1:7, 9; 1 Thess. 5:12;).

Útmutatások és bátorítások vének számára:

A gyülekezetnek a vénekkel kapcsolatban adott útmutatásokon túl Pál, Péter és Jakab a következő útmutatásokat adja közvetlenül a véneknek:

- Jakab a véneknek mondja, hogy imádkozzanak a betegekért, és kenjék meg őket olajjal a Jézus Krisztus nevében. (Jakab 5:14).

- Péter közvetlenül a véneket vádolja a helyi gyüleket akaratos pásztorlásáért és felvigyázásáért (1 Péter 5:1-2).
- Péter figyelmezteti a véneket, hogy ne legyenek hatalmaskodók (1 Péter 5:3).
- Péter megígéri a véneknek, hogy amikor az Úr Jézus visszajön “a dicsőség hervadhatatlan koronáját fogják megkapni.” (1 Péter 5:4).
- Péter figyelmezteti a véneket, hogy az alázatosságot öltözzék fel (1 Péter 5:5).
- Pál emlékezteti az efézusi véneket, hogy a Szent Szellem helyezte őket a gyülekezetbe, hogy Isten gyülekezetének felvigyázói és pásztorai legyenek. (Csel 20:28).
- Pál figyelmezteti a véneket, hogy védjék meg a gyülekezetet a hamis tanítóktól (Csel 20:28) és állandóan legyenek készen a hamis tanítások lekezelésére (Csel 20:31).
- Pál emlékezteti a véneket, hogy keményen dolgozzanak, segítsék a szükségben lévőket és legyenek adakozók, mint az Úr Jézus Krisztus (Csel 20:35).

Az Újszövetségi típusú helyi gyülekezet valódi természetének kibontakoztatása

A helyi gyülekezet kormányzási struktúrája egy mély kijelentést tartalmaz a helyi gyülekezet természetéről és szolgálati filozófiájáról. A helyi gyülekezet nem emberek egy meghatározhatatlan csoportja, hanem az emberek sajátos csoportja, ami különleges tulajdonságokkal, küldetéssel és céllal rendelkezik. Meg vagyok győződve róla, hogy a vének által történő kormányzási struktúra illeszkedik és a legjobban segíti elő az Újszövetségben feltárt helyi gyülekezet valódi természetét. Négy területet fogunk megfigyelni, amelyeknél a vének általi kormányzási struktúra segíti a helyi gyülekezet természetét és teológiáját.

A gyülekezet egymásfelé elkötelezett férfi és nőtestvérek zárt családja:

A különböző újszövetségi igék a gyülekezet természetének leírására a következő képeket használják – a test, a menyasszony, a templom, a nyáj - , de leghangsúlyozottabban a család példáját használják, különösen a család testvéri szempontjait – férfi- és nőtestvérek. Robert Banks, a házi-gyülekezet mozgalom világviszonylatban kiemelkedő vezetője a könyvében ezt a megjegyzést tette, *Páli elképzelés a közösségről*:

Jóllehet a mostani években a közösségre vonatkozó Pál-i képek tárgyai meglehetősen mélyreható tanulmányok, különösen annak értelmezése, mint a “test”, hasonlítva a "háztartás"-hoz és a "család" –hoz. Ezeket a kifejezéseket nem túl gyakran vesszük figyelembe vagy csak felületesen említjük meg. Banks azontúl hozzáteszi, hogy ezen családi kifejezések használata meglehetősen gyakori és jellemző:

Ezek olyan sokszor és olyan gyakran jelennek meg, hogy a keresztyén közösségnek a családdal való összehasonlítását úgy kell, hogy tekintsük, mint a legjellemzőbb kép használatát mindenre...Több, mint a Pál által használt egyéb képek bármelyike, ami bemutatja az ő gondolkodásának lényegét a közösségről.

A helyi keresztyén gyülekezet akkoriban kellett, hogy a férfi és nőtestvérek szoros közössége legyen. A testvériesség biztosított szintén egy kulcsfontosságú vezérelvet a keresztyének közötti kapcsolatok kezelésére. (Róma. 14:15,21; 1 Kor. 6:8; 8:11-13; 2

Thessz. 3:14-15; Filem. 1:15-16; Jakab 4:11). Jézus megmutatta, hogy az Ő követői igaz férfi és nőtestvérek voltak és hogy azok között senki sem cselekedett úgy, mint az Ő napjainak rabbijai, akik saját magukat emelték fel honfitársaik fölé:

"Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. És a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! Ti pedig *ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok* " (Máté. 23:5-8;).

Teljes engedelmesség a Krisztusi tanításnak, alázatosság és testvéri kapcsolat volt jellemző. Az első keresztyének ellene álltak a speciális címeknek, szent ruháknak, vezetői helyeknek és fölényeskedő teológiának, hogy előtérbe helyezték a közösségük vezetőit. Ők szintén egy helyes vezetési struktúrát választottak helyi közösségük számára – vezetés vének csoportja által. Az első keresztyének a bibliai örökségükben találtak egy kormányzási struktúrát, ami megegyezett az ő új, szellemi családjukkal és teológiai meggyőződésükkel. Izrael egy nagy család volt, sok egyedi család összessége. A nemzet megtalálta a vezetőséget a vének csoportjában, hogy legyen egy helyes módja az önkormányzásnak, ami tisztességes képviselőket biztosított tagjainak. Ugyanez igaz a helyi keresztyén gyülekezetekre is. A vének által történő kormányzási struktúra egy kiterjedt családi szervezet, mint a helyi gyülekezet. Ez lehetőséget ad bármelyik férfitestvér részére a közösségben, aki vágyik rá és alkalmas arra, hogy teljes mértékben bekapcsolódjon a közösség vezetőségébe.

A gyülekezet egy klerikálisoktól (egyházi személyektől) mentes közösség:

A helyi gyülekezet nem csak egy bizalmas, megváltott testvérek szerető családja, az egy - nem papi - család. Ellentétben Izraellel, ami meg volt osztva felszentelt papokra és laikus emberekre, az első században, a keresztyén gyülekezet egy laikus mozgalom volt. A keresztyénség megkülönböztető jellemzője volt, hogy nem egy papi hierarchikus rendszerben jött létre, hanem valójában Isten Szelleme jött, hogy állandóan bennük lakjon, egyszerű emberekben, hogy a Szellem rajtuk keresztül mutassa be Jézus életét a hívó közösségek és a világ felé.

Egy mérhetetlenül mély igazság, hogy nem egy speciális papság vagy papi osztály az, amelyik Isten népétől megkülönböztetett módon jelenik meg az Újszövetségben. Az Újszövetségben Jézus vére által megerősítve Jézus Krisztus gyülekezetének minden tagja egy szent, királyi pap és Krisztus Testének tagja a Szent Szellem ajándékaival megajándékozva. Pál azt tanítja, hogy az ajándékok és szolgálatok széles skálája működnek Krisztus Testében (1 Kor. 12), de ő nem beszél abszolút semmit a laikusok közössége és a felszentelt papság közötti misztikus úrról. Az Újszövetség Isten embereinek egységét fejezi ki (Ef. 2:13-19) és lerombolja a felszentelt és világi (laikus) koncepcióját, ami a papok és a laikusok (nép) között az Ószövetségben létezett. (1 Péter 2:5-10; Jel. 1:6).

A klerikalizmus (felszentelt papok rendszere) nem biblikus, nem apostoli keresztyénséget fejez ki. Az igazi hiba, ami ellen harcolni kell nem egyszerűen az, hogy egy ember alkotja a gyülekezet vezetőségét, hanem az, hogy egy személy a felszentelése által

elkülönülve a szent testvéri közösségben az írásokkal nem összeegyeztethető pozícióban van. A gyakorlat: a kirendelt egyházi személy – a szolgáló, a tiszteletes – a *Protestáns pap*.

A biblikus vének általi vezetés nem tud működni egy vallásos egyházi környezetben. A Páli vének általi vezetési struktúrájának az alkalmazása a helyi gyülekezetekre világos, gyakorlati bizonyíték a papi rendszer ellen, mert a vének általi vezetés természetét tekintve egyházi személyektől mentes. A véneket mindig úgy látjuk a Bibliában, mint "emberek vezetőit (presbiterek)" vagy "gyülekezet presbitereit" sohasem "Isten presbitereit." A vezetők az embereket képviselik, mint vezető tagjai a körülötük lévő embereknek.

Gyülekezetek létesítésekor Pál sohasem rendel ki egy pástort vagy papi személyt a gyülekezeti szolgálat megvalósítására. Amikor egy gyülekezetet létesített egy vének tanácsát hagyott maga mögött, akiket a hívők közül választottak, hogy együttesen felügyeljék a helyi gyülekezetet (Csel. 14:23; Titus 1:5). Nyilvánvaló volt, ő hitte, hogy ez minden, amire egy helyi gyülekezetnek szüksége van. Amíg Krisztus minden gyülekezetben a Szent Szellem személyén keresztül volt jelen, addig hagyományokra, olyan vallásos dolgokra, mint egyházi részvétel, egyházi épületek vagy egyházi személyek (papok, papi emberek vagy szent emberek) nem volt szükség. Ilyeneket nem is tűrtek volna meg. Annak érdekében, hogy megfeleljen a közösség igényeinek (vezetés és védelem), Pál egy nem egyházi személyekből álló vének kormányzó testületét hozta létre – a kormányzás egyik formáját -, ami nem alacsonyítaná le a Krisztus szerint hatalmat az Ő emberei (az emberek szent teste, amiben minden tag szolgál) fölé rendelt egyszemélyes dicsőséges papi státuszhoz.

A gyülekezet egy alázatos, szolgáló közösség:

Meg vagyok győződve, hogy az egyik ok, ami miatt az apostol a vének kormányzó testületét választotta az volt, hogy fokozza a keresztyén család szeretetét és alázatos szolgáló jellegét. Az Újszövetség következetesen a megosztott vezetés mintáját ajánlja egy gyülekezetben, ahol a szeretet, az alázatosság és a szolgáló lelkület a legfontosabbak. Akkor működik helyesen a megosztott vezetőség, amikor nagy a tapasztalat az alázatos szolgálatban, és ez megadja az egységet a vezetésben. Annak érdekében, hogy a vének általi vezetés hatékonyan működjön, a véneknek tiszteletet kell tanúsítani egymás iránt, engedelmeskedni kell egymásnak, türelmesen várva egymásra, őszintén látni egymás érdeklődését és jövőbeni lehetőségeit és alkalmazkodni egymáshoz. A vének általi vezetés azáltal, hogy növeli a testvéri szeretetet, alázatosságot, érettséget, hosszútávú és szeretet kapcsolat minőségét, ezáltal kiábrázolódik egy szolgáló gyülekezet.

Azon felül a megosztott (több személyes) vezetés gyakrabban van megpróbálva, mint az egyszemélyes vezetés. Feltárja az egymással szembeni türelmetlenségünket, akaratos büszkeségünket, önző éretlenségünket, uralkodni vágyó mentalitásunkat, egymás iránt való szeretetben és megértésben való hiányosságunkat és az imádkozás hiányát. Megmutatja fejletlenségünket és éretlenségünket is, hogy alázatban, testvéri szeretetben és valódi szolgáló lelkülettel vagyunk-e. Mint a szentek Korintuszban, gyorsan fejlődünk ismeretben és megnyilvánuló ajándékokban, de éretlenek vagyunk a szeretetben és alázatosságban.

Hiszem, hogy a gyülekezeteknek ma kétségbeejtően szükségük van a szeretet, az alázatosság és a szolgáló lelkület megújítására. Ennek a megújulásnak a vezetőkön kell elkezdődni és a biblikus vezetőség olyan struktúrát biztosít, amin keresztül a vezetők megtanulnak együtt dolgozni kölcsönös szeretetben és alázatban. Tekintettel arra, hogy a vezetőség a teljes gyülekezet kicsinyített mása, így az egy élő mintát biztosít a szeretetkapcsolatot és szolgálói lelkületet tekintve a teljes test számára. Így a többszemélyes vének általi vezetés ideálisan szolgálja az alázatosan szolgáló gyülekezetet.

A gyülekezet Krisztus Fősége alatt áll:

A legfontosabb, hogy a vének általi vezetőség megőrzi és elősegíti Krisztus elsőségét és helyzetét a helyi gyülekezet felett. Jézus azzal az értékes ígérettel hagyta ott tanítványait, hogy "ahol ketten vagy hárman összejönnek az Én nevemben ott vagyok közöttük" (Máté. 18:20). Tekintettel arra, hogy az apostolok tudták, hogy Jézus Krisztus a Szent Szellem által egyedülálló módon volt velük, mint Vezető, Fej, Úr, Pásztor, Mester, Felvigyázó, Főpap és Király, ők egy olyan formáját választották, amely visszatükrözte ezt megkülönböztető, alapvető Krisztusi igazságot. Ez az igazság nem egy elméleti elképzelés volt a korai keresztyének számára – az valóság volt. Az első gyülekezetek valóban Krisztus központúak és Krisztus függőek voltak. Krisztus egyedül biztosított mindent, amire nekik szükségük volt annak érdekében, hogy tökéletes közösségben legyenek Istennel és egymással. Krisztus személye és munkája olyan végtelen csodálatos, döntő és teljes, hogy semmi – még látszatát tekintve sem – tudná kisebbiteni az Ő személyének központi szerepét az Ő emberei között.

Így, az első század során a keresztyének nem mertek volna megengedni olyan egyszemélyes pozíciót vagy címet, mint a gyülekezet vezetője, felvigyázója vagy pásztora. Mi mai keresztyének azonban annyira hozzászoktunk ahhoz, hogy "pásztor"-ról beszéljünk, és nem állunk ellene, hogy megvalósulhasson az, amiről az Újszövetség beszél. Ez a tény messzemenően jellemző és nekünk nem szabad engedni a divatos gyakorlatnak, hogy elhomályosítsa az elménket ezt a fontos igazságot tekintve. Csak egy Nyáj és egy Pásztor van (János 10:16), egy Test és egy Fej (Kol. 1:18), egy szent papság és egy csodálatos Fő-pap (Zsidó. 4:14), egy Testvérek és egy Vénnek tanácsa (Róma. 8:29), egy Épület és egy Szegletkő (1 Péter 2:5.), egy Közbenjáró és egy Úr Jézus Krisztus, aki a Fő-Pásztor ("Senior Pastor"?) és minden más Neki számadással tartozó pásztorok (1 Péter 5:4).

Ahhoz, hogy szimbolizáljuk Krisztus vezető szerepének valóságát és jelenlétét a helyi gyülekezet és annak vezetői felett, egy gyülekezet elhelyez egy üres széket az asztalnál az elnök mellett minden vezetői találkozás során. Ez egy látható emlékeztető a vének számára Krisztus jelenlétének és Főségének az ő helyzetüket illetően, mint az Ő alapásztorai és a Tőle való függőségükre Ima és az Ige által.

Elősegíti a szellemi vezetők védelmét és szentségét

Most két rendkívül jellemző okot hozunk fel a minősített vének általi pásztorló vezetőség javára. Először, a vének általi vezetőség osztott vezetőségi struktúrája szükségszerűen biztosítja a vezetők elszámoltathatóságát, megvédve őket a bűnöktől, amelyek a

vezetőket kísértik. Abból fakadóan ez megvédi a helyi gyülekezet szellemi jellegét és az Úr nevééről szóló bizonyágtételt. Második, a vének általi vezetési struktúra tiszta kapcsolatokat biztosít ahhoz, hogy segítsék kiegyensúlyozni a vének gyengeségeit és pontosítani az ő karakterüket. Ez egy lényeges elem a szellemi vezetők megszentelődési folyamatában.

A vezetőség elszámoltathatósága:

Angol történész Lord Acton mondta, "Az erő a romlás irányába hat és az abszolút erő teljesen megront." Bibliai meggyőződésünk miatt - az átok és a bűn rettegett valóságában - Sátán és az emberi gonoszság miatt, értsük meg jól, az emberek az erő pozíciójában könnyen megromlanak. Megértve a bűn csalárdságát és terjedését valójában jobb, a szorosabb elkötelezettségünk az elszámoltathatóságra. A vének biblikus kollektív vezetősége egy formális struktúrát biztosít a valóságos elszámoltathatóságra.

A megosztott testvéri vezetőség biztosítja a szükséges korlátozást olyan bűnökkel szemben, mint büszkeség, kapzsiság és mint az "Istent játszani" nevezetű karakter. Earl D. Radmacher, egy Baptista Szeminárium titkára Amerikában azt írja, "Az emberi vezetők sőt a keresztyén vezetők is bűnösök és csak hiányosan valósítják meg Isten akaratát. A többszemélyes vezetőség ezért egymás ellenőrzésére és kiegyensúlyozására biztosítékul szolgál olyan nagyon is emberi tendenciákkal szemben, hogy Istent játsszuk más emberek felett."

Sohasem volt a mi Urunk akarata, hogy egy személy gyakoroljon ellenőrzést a gyülekezet felett. A magányos, képzett pásztor elképzelés – felszentelt személy elnököl a gyülekezet felett, aki sohasem képes valóságosan részévé válni a gyülekezetnek – teljesen ellentétes az Írásokkal. Ez az elképzelés nem csak az Írásoknak mond ellent, hanem pszichológiailag és szellemileg is egészségtelen. Radmacher eljut a gyülekezetvezetés hiányosságainak ellentmondásától, ami elsődlegesen egy pásztor kezébe van letéve az egészséges vezetésig, amikor a vezetés több pásztor között oszlik meg:

A laikus emberek közönyösek, mert olyan elfoglaltak. Nincs idejük, hogy gyülekezeti dolgokkal zaklassák őket. A gyülekezeti élet ügyintézése nagyrészt a pásztor kezében van. Ez rossz neki és rossz a gyülekezetnek is. Könnyebb a szolgáló számára, hogy felépítsen saját magában egy diktatórikus mentalitást és hogy táplálja a szívében az egyeduralom szeretetét.

Az a meggyőződésem, hogy Isten biztosított határt szabott ezen erőteljes kísértés ellen a több vén általi vezetés elvének alkalmazásával. Az ellenőrzés és kiegyensúlyozás az, ami biztosított az egyenlő hatalommal rendelkező emberek esetében, a legegészségesebb és segít abban, hogy vágyat ébresszen Péterben, hogy kifejezze állásfoglalását a több vén általi vezetésről: ". . . Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkezésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. (1 Péter 5:2,3)."

Azon túl, hogy egy szoros elszámoltathatóságot biztosítsunk, a hiteles egyenrangú partnerek kapcsolata (nagy hatalommal rendelkező pásztorok húzódoznak minden költségekkel kapcsolatos dologtól) a megosztott vezetőség biztosítja a helyi gyülekezetet a pásztori munka elszámoltathatóságáról. Gyülekezeti vezetők (mint mi mindannyian) lehetünk lusták, feledékenyek, félelemmel teljesek vagy túlterheltek ahhoz, hogy

teljesítsük kötelezettségeinket. Ezért szükség van a társakra a szolgálatban akiknek be lehet számolni a munkáról. Az edzők tudják, ha több atléta edz együtt, nagyobb eredményre sarkallják egymást. Mikor egy futó mellet egy másik futó fut az nyomást gyakorol rá, hogy kicsit gyorsabban fusson. Ugyanez igaz Isten munkájában is. Ez az egyik ok, amiért Jézus is kettesével küldte ki tanítványait.

Egyenrangú felek kapcsolata:

Egyike a legnagyobb örömöknek az életemben egy gyülekezet vezetősége - odaadó pásztor vének csoportjával -, amelyik megosztja a pásztorlást. Mint a pásztorlás munkájában társak, Isten értékes, véren megvett emberei, kiéleljük, kiegyensúlyozzuk, megvigasztaljuk, megvédjük és kiegyenlítjük egymást minden elképzelhető élethelyzetben keresztül. Nem habozok azt mondani, hogy a vezető társaimmal való kapcsolatom a legfontosabb eszköz volt, amit Isten felhasznált, a házassági kapcsolatomon kívül, a keresztyén jellemem, vezető képességeim és tanító szolgálatom szellemi fejlődése szempontjából. A vének általi vezetőség nagy szerepet játszott a keresztyén életem megszentelődési folyamatában.

A megosztott vezetőség egy olyan gyülekezet vezetőséget biztosíthat, amely kritikusan látja a hibákat, hiányosságokat és segíthet ellensúlyozni azokat. Nekünk mindannyiunknak vannak sötét foltjaink, különbségeink és hiányosságaink. Mindannyiunknak van, amit C. S. Lewis úgy hív, hogy "végzetes hiba". Ezeket a végzetes hibákat olyan tisztán látjuk a másokban, de nem saját magunkban. Ezek a végzetes hibák vagy sötét foltok eltorzítják a megítélésünket, becsapnak minket. Sőt tönkre tehetnek minket. Ez alapvetően igaz a sok talentummal rendelkező karizmatikus vezetőkre is. Vakok a saját foltjaikkal és külön látásukkal kapcsolatban, ezért néhány ajándékkal rendelkező vezető tönkretette saját magát, mert nem voltak egyenrangú társaik, akik konfrontálódhattak volna velük és kiegyensúlyozhatták volna őket, amit valójában nem is akartak.

Amikor egy egyszemélyes vezető a szervezeti piramis csúcsán van, társ híján nem történik meg egymás gyengeségeinek és erősségeinek kiegyensúlyozása. Figyeljük meg Robert Greenleaf, a Szolgáló Vezetőség című könyv szerzőjének szigorú fogalmazását, amit a felfedezése továbbadásakor használ:

Egyetlen főnökként lenni a piramis csúcsán *abnormális és romboló*. Közülünk senki sem tökéletes önmagában és nekünk mindannyiunknak szükségünk van a közvetlen munkatársaink segítésére és korrekciójára. Amikor egy személy a piramis csúcsára kerül, annak a személynek a későbbiek tekintve nincsenek munkatársai csak beosztottjai. Még a legőszintébb és legbátrabb beosztott sem jár egy úton a főnökével, hogy úgy beszélhetnének a munkatársakkal, mint akik egyenlőek, így a normál kommunikációs sémák eltorzulnak.

Hiszem, hogy hagyományos egyszemélyi gyülekezeti pásztorok fejleszthetnék a jellemüket és szolgálatukat, ha hiteles egyenrangú társaik lennének, akiknek rendszeresen beszámoltathatók lennének és akikkel közösen dolgoznának.

Apostoli ajánlás

Amíg Pál a pogány gyülekezetekben létesített vének általi kormányzási struktúrát (Csel 14:23), a legvalószínűbb, hogy a Tizenkettő apostol a zsidó gyülekezetekben létesített ugyanolyan (Csel 15:6; Jakab 5:14), tehát az Újszövetség a vének általi vezetésről ír az apostolság intézményének rögzítése érdekében. A Titus 1:5-ben, Pál azt mondja Titusznak és a gyülekezeteknek, hogy egy gyülekezet nincs helyesen elrendezve, míg minősített több vén nincs beállítva. Ezért ő arra utasítja Tituszt, hogy állítson be véneket: "Állítsál be véneket minden városban, amint utasítottalak téged" (Titus 1:5b). Ennek megcselekvése által, Pál ellene megy a szokásos kulturális gyakorlatnak, mert mind a zsidó zsinagógákban, mind a Görög-keleti társadalomban általános gyakorlat volt az egy személyes felvigyázás. Ezért Pál szándékosan választotta a vének általi kormányzási struktúrát. Ő nem egyszerűen az adott korban, a szociális normáknak megfelelően javasolta azt. Útmutatást adott Titusz részére egy **apostoli irányelv megvalósítására, amit a keresztyéneknek ma is követniük kellene.**

Sok tudós verseng azon, hogy csak a vénekről szóló útmutatások és nem a vének struktúrája köthető általánosan a gyülekezetekhez. Ők azt mondják, hogy Pál útmutatásai egy vén minősítéséhez kötődnek, és nem a struktúrához. Ezt a megkülönböztetést téve, ők semmissé teszik a vénekről szóló gyülekezet-vezetési struktúrát és a biblikus útmutatásokat az önjelölt intézményeikre alkalmazzák – egyházi rendszer és egyszemélyes pásztorlás. De ez egy téves megkülönböztetés. Hogyan lehetne például egy olyan rendkívül fontos ígét, mint az 1 Timótheusz 5:17-18 az egyszemélyes pásztorlásra alkalmazni? Ez egy olyan útmutatás, ami csak a többszemélyes vének általi vezetés összefüggésében értelmezhető.

Az én következtetésem ezért az, hogy azok az útmutatások, amelyek a véneknek vannak címezve és a vénekről szólnak, valamint a vének általi vezetési struktúrát saját magát úgy kell tekinteni, mint apostoli irányelvet (Titus 1:5), amelyek általános érvényűek a mai gyülekezetekre. Ladd messzemenően téved, amikor azt állítja, hogy "nem voltak általános érvényű minták a gyülekezet vezetésre az apostoli korban és a gyülekezet szervezet struktúrája nem lényeges elem a gyülekezet teológiájában."

Jól tennénk, ha hallgatnánk Alfred Kuen józan figyelmeztetésére a kétséggel szemben, hogy az Írás teljesen elegendő annak érdekében, hogy iránymutató legyen a gyülekezeteink mai gyakorlatára. Kuen, egy Bible tanító a Emmaus Bible Institute-nél Svájcban, és azt írja:

“A keresztyénség húsz évszázados történelme bebizonyította, hogy a gyülekezet egyszerű terve az egyetlen, ami minden időben és minden helyen megfelelő, a legrugalmasabban alkalmazva a legkülönbözőbb feltételek között, a legjobban képes ellenállni az üldöztetésnek és a lehetőségek maximumát ajánlja a szellemi élet teljes fejlődéséhez.”

Bármikor, amikor az ember elhitte magáról, hogy okosabb lenne, mint Isten, kifejlesztett egy tökéletes vallásos rendszert "a jobbat elfogadva az ember pszichológiája számára," kényelmesebbet a mai kor szellemének, az egyszerűen követhető újszövetségi minta helyett, az emberek próbálkozása röved életű, a kudarc miatt, ami néhány előre nem látható nehézség miatt következik be.

Minden eretnokség és elhajlás egy gyülekezetben az Írástól való eltérés miatt következik be és a rossz gyülekezeti mintából, amit bemutatnak.

Alfred Kuen röviden a következő következtetést teszi, **"az apostolok által létesített gyülekezetek érvényes minták maradnak a gyülekezetek számára minden időben és minden helyen."**

KÖVETKEZTETÉS

Egy iratszekrényre való írás szól a többszemélyes vének általi pásztorlás ellen. Biblia-hívó keresztyének számára, azért valós a kérdés: biblikus a több vén általi pásztorló vezetőség? Apostoli? Véleményem, igen! Az apostolok mind (Pál és Péter is) a helyi gyülekezet véneit bízták meg, hogy pásztorolják Isten nyáját. (Csel 20:28; 1 Péter 5:1, 2; Titus 1:5). Nekünk nincs jogunk félretenni a véneknek Isten által adott megbízást. Mégis mi az pontosan, amit a legtöbb gyülekezet tett? Apostoli megbízás a helyi gyülekezet pásztorlásra egy egyszemélyes, professzionális pásztor és a pásztor alá rendelt vének által. Hol találunk az Újszövetségben példát egyházi ember (pásztor) és az őt tanácsoló vének beállítására? Sehol! Az Írás csak pásztorló vénekről beszél.

Be kell látni azonban, hogy a legtöbb tradicionális, egyházi ember által vezetett gyülekezet nehéznek, ha nem lehetetlennek fogja találni a minősített vének általi többszemélyes pásztorló vezetés alkalmazását. Biblikus vének általi vezetés két feltételt igényel. Első, minden helyi gyülekezet és annak vezetői kell, hogy szilárdan meg legyenek győződve, hogy a vének általi vezetés egy biblikus tanítás. Második, a helyi gyülekezet el kell, hogy legyen kötelezve, hogy végigvigye a nehéz személyi változtatásokat, amelyek szükségesek annak érdekében, hogy a vének általi vezetés megvalósuljon Isten dicsőségére.

Ez a két feltétel természetesen lényeges bármilyen ismeretlen vagy nehéz biblikus gyakorlat vagy tanítás alkalmazásánál. Ha neked meg kellett kérned például, hogy "munka-e a házasság?" Sok ember azt válaszolná, hogy az nem úgy tűnik, hogy munka lenne. Ezért mi kidobnánk a házasság intézményét és néznénk valami jobbat? Nem! A házasság intézménye Isten akarata, amint azt a Biblia felfedi. Ezért nekünk, annak érdekében, hogy végezzük a házassággal együttjáró munkát, először is el kell hinni, hogy az egy biblikus tanítás és azután elkötelezni magunkat arra, hogy elvégezzük azt a munkát. Csak azt követően fog a házasság működni. Hasonló feltételek betartása igaz a biblikus vének általi vezetésre is. El kell hinnünk, hogy az biblikus, és el kell, hogy kötelezzük magunkat Isten segítségével a megvalósításra, akkor hatékonyan fog működni.

Biztosak lehetünk abban, hogy a vének általi pásztorló vezetés bevezetése a helyi gyülekezetbe nem old meg minden problémát. A vének általi vezetés létrehozza a maga problémáit, és ezeket meg kell érteni, nevén nevezni és lekezelni. Helyes alkalmazása esetén a biblikus, vének általi vezetés lehetővé teszi, hogy a gyülekezet az legyen, amire Isten tervezte, hogy elősegítse a vezető emberek szellemi fejlődését a gyülekezet családján belül és támogassa Isten Igéjének igényes tanítását.

John MacArthur, Jr. írja:

"Strauch Úr egy nagyszerű hozzájárulást adott a Vének általi vezetés témájában. Meg vagyok győződve, hogy ez sokak számára hasznos lesz."

Ray Stedman az ő lelkes jóváhagyását adja:

"Egy áttekintő biblikus tanulmány a gyülekezet kormányzásáról és pontosabban a vének szolgálatáról és működéséről. Ez a tanulmány keresztülhatol a gyülekezet-kormányzásra századok alatt ráakódott szokásain és visszatér az Úr által adott eredeti terv frissességéhez. Új gyülekezetek egy értékes irányvonalnak az idős gyülekezetek egy megbízható korrekciós javaslatnak fogják találni."

S. Lewis Johnson, a Dallas-I teológiai Szeminárium korábbi professzora, elolvasva a "Vének általi biblikus vezetőség" című könyvet, állítja:

"...kiváló anyagként szolgál a vének általi vezetőség tanulmányozására fiatalok és idősek számára, akik egy vén munkája iránt érdeklődnek. Strauch ajándékkal és tapasztalattal rendelkező ember és hálás vagyok az ő munkájáért."

Bryce Jessup, San Jose Christian College elnöke állítja:

"A vezetőségünk kétszer ment végig a *Vének általi biblikus vezetőség* című vezérvonalat adó könyvön. A legjobb beruházás volt az elmúlt tizenkét évünk alatt, amikor a gyülekezetben voltam. Segített nekünk meglátni mik is vagyunk (amit már elfelejtettünk), hogy azon a módon működjünk, ahogyan Isten eltervezte számunkra. A "Vének általi biblikus vezetőség" egy kiváló munka és egy biblikus átvilágítás a vének általi vezetőséggel kapcsolatban".

Reformation & Revival Journal:

"Egy nagyon hasznos forrás Újszövetségi igazság tanítására tekintettel a vének szerepére a helyi gyülekezetben. Egészséges, tiszta és rendkívül fontos. Javasolt."

Fordította: Abonyi Sándor

Jászberény, 2007-09-18